

FEED BACK

Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

ANUL XVIII
2021

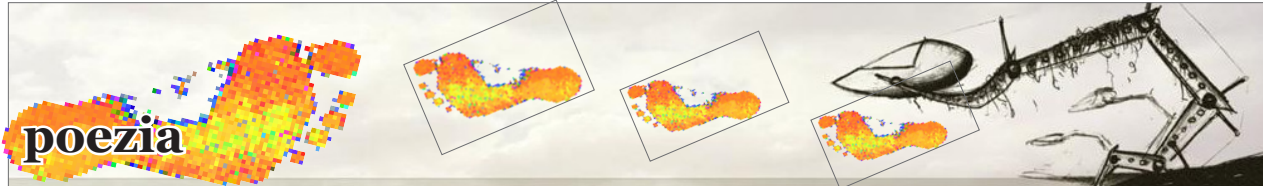

Nr. 9-10
SEPTEMBRIE
OCTOMBRIE

REVISTA FEED BACK

nr. 9-10 / sept. - oct. 2021

Ionuț CARAGEA

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Din 2012 locuiește la Oradea. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec etc. A fost printre câștigători și nominalizați la mai multe concursuri literare. Este tradus în șase limbi străine: engleză, franceză, spaniolă, italiană, arabă și albaneză. Prolific, a publicat peste 40 de cărți (poezie, aforisme, science-fiction, eseuri critice, memorialistică, antologii). Este considerat de critica literară unul dintre liderii generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici scriitori de care dispune în prezent România. Biografia detaliată poate fi citită pe site-ul oficial al autorului: www.ionutcaragea.ro

pagina
28

Ars poetica

sângele meu te privește
cu ochi mari
prin rănile iubirii
neîmplinite

și pentru că nu-i oferi alinare
se-nchide în inimă
și bate cu pumnii-n pereți
până cad toate tablourile
în care tu surâdeai

într-un final
sângele meu iese pe străzile
doar de el cunoscute

și când ajunge la capătul lor
își aduce aminte
de atingerea ta

și plânge
și plânge cu lacrimi albastre
direct pe hârtie

Ceasornicarul fără mâini

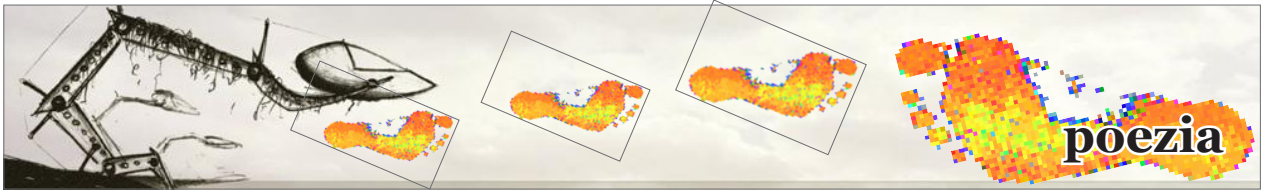
eu sunt cel care
a ținut atât de mult ochii deschiși
până când mi-a murit visul
și tot eu cel care
după trei închideri de pleoape
i-a redat viața visului

eu sunt cel care
a dat vedere cuvintelor
și tot eu cel care
a orbit și a învățat să citească
pipăind stelele

eu sunt mierla renăscută
din umbra fostului eu
și tot eu cel care
amuțește ca umbra

eu sunt cel care plângând
plătește tribut mării
și tot eu cel care
ascultă marea cum plânge
în brațele asfințitului

eu sunt cel care
știe că i-a sosit ceasul
și tot eu cel care
învârte roțițele universului
cu mâinile lipsă

tic tac tic tac
ticul meu e prezentul
verbului a tăcea la persoana I

tic tac tic tac
tactic este ticul meu
tacul lui tic mă adâncește
ticul lui tac mă arcuiește
sunt arc peste timp
gândul în săgeată-l preschimb

eu sunt cel care
cântând își înalță sângele
ca o cobră
și tot eu cel care
se lasă mușcat
familiarizând cu veninul

eu sunt lutul
care vorbește cu lutul
pe limba râmelor

eu sunt mortul
care își zugrăvește mormântul
cu laptele nopților albe

eu sunt cel care
sunt eu

eu sunt cel care
sunt tu

eu sunt cel care
sunt toți
și niciunul

eu sunt cel care
e apocalipsa lui eu
eu sunt divide et impera
lobotomia lui eu
tic tac tic tac
ticul lui tac
tacul lui tic
totul și
nimic

Exil

Exil în camera obscură,
Acolo unde timpul static
Încremenește o figură,
Sfârșitul unui enigmatic.

Exil în camera de gardă,
Înconjurat de reci halate,
Lumina-ncepe brusc să ardă,
Pupila-n ochiul stâng se zbate.

Exil în maximul pericol,
Globule albe decedate,
De la magnific la ridicol
Te-aruncă dulcile păcate.

Exil în camera de veghe,
Exil în starea hibernală,
Exil la miile de leghe,
Exil în groapa comunală.

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămâne zero, nuli suntem și noi

viața-i primul număr, împărțit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viața-i radicalul din divinitate
și rămân doar sfinții fără de păcate

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

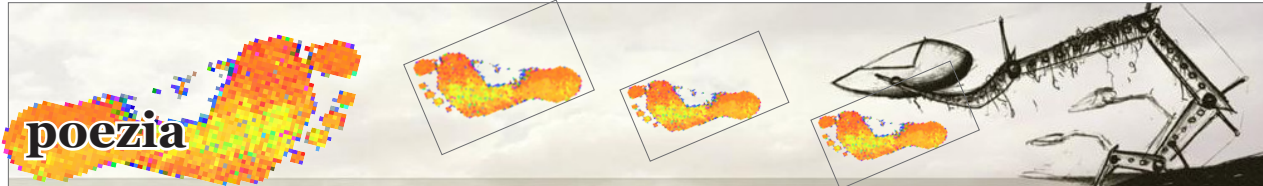
viața e triunghiul, dreptele catete
și rămâne unghiul fără epitete

viața e obtuză, până-n infinit
și rămâne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămâne moartea... singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața e un calcul – simplu – cum sunt Eu
însă $Eu^2 = Dumnezeu$

Festina lente

năucitoare clipe, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente,
calvarul cu cocoasă, copita de argint,
cu fiecare vorbă încerc să nu vă mint,
cu fiecare scrâșnet un gând se domolește,
în fiecare faptă o moarte mă păzește,
aceasta este viața, un vis: memento mori,
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii,
la margine de cale doi oameni se iubesc,
privindu-i cu tristețe și eu îmbătrânesc...
nu-mi place vinul ăsta cu gust de
scorțișoară,
nu-mi place nici izbânda pe calea cea
ușoară,
aceasta este viața: de gustibus; nu-ți place?
trăiește altă viață sub altă carapace!
și crucea, ce e crucea, și ce poteci arată?
poteca spre vecie și cea spre niciodată?
și care dintre corpuri va arde-n
crematoriu?
și lumea, care lume trăiește-n purgatoriu?
aceasta este viața, un veni, vidi, vici,
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii,
tu scrie, lasă joaca, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente!

pagina
30

Lupoaița

te aștept de-atâta vreme, inima o simt cum
geme,
și mă-ndepărtez de tine, fără cânt, fără
sobor;
amintire, preț de-o clipă, doar de lacrimi
fac risipă,
te-am iubit, cu ce ardoare, mai ca-n luna
lui cuptor;
printre gânduri se-nfiripă - o-ntrebare, de-
am să mor,
mă vei ține iar în brațe, să mă-nveți din
nou să zbor?
am să zbor doar cu-o aripă, cu cealaltă-am
să cobor.

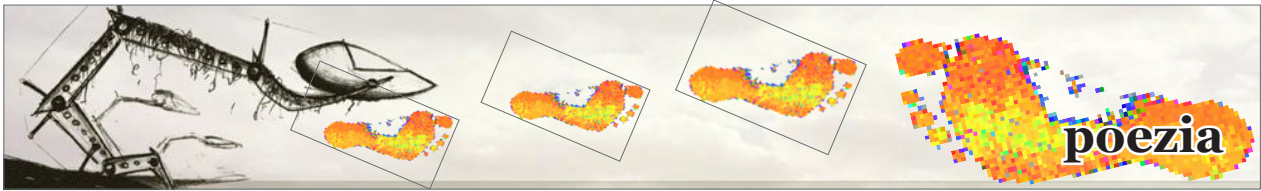
pretutindeni umbre mute - negrele
necunoscute,
și adorm ca-ntr-o poveste - de nescris, într-
alt decor;
chipul tău, întreaga viață, mi-a fost unica
povață,
chiar și-n gânduri infidele, chiar și-n
gândul trecător,
da, am renunțat la stele - te-am ales în
locul lor...
și acum, o altă maică mă va învăța să mor,
am să te visez lupoaică în ținutul lupilor.

dar în vise, porți-închise și-o putere care-
mi cere
să mă lepăd de durere, să rămân un
privitor,
să te uit, să-mi curgă spume, să nu pot să-ți
spun pe nume,
să pândesc halucinante creaturi ce-n
spaima lor
vor fugi întruna-întruna - fără glasuri, fără
dor;
mă vor învăța să urlu, voi ajunge
prădător...
ca un lup fără pereche, în ținutul lupilor.

Coloana infinită

acceptă-mi mângâierea, renunță la-
ntrebarea
ce te frământă-ntruna: noi ne vom potrivi?

acordă-mi doar o șansă și vei simți
schimbarea:
o nouă aventură în fiecare zi.

nu vreau să-ți fie teamă, nu vreau să mai fii
tristă,
mai este loc de-un zâmbet, durerea a
trecut,
privește înainte, speranță mai există,
pot spune că idila abia a început.

promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer,
și vom culege stele, să le simțim zvâcnirea
când inimile noastre nu vor avea reper.

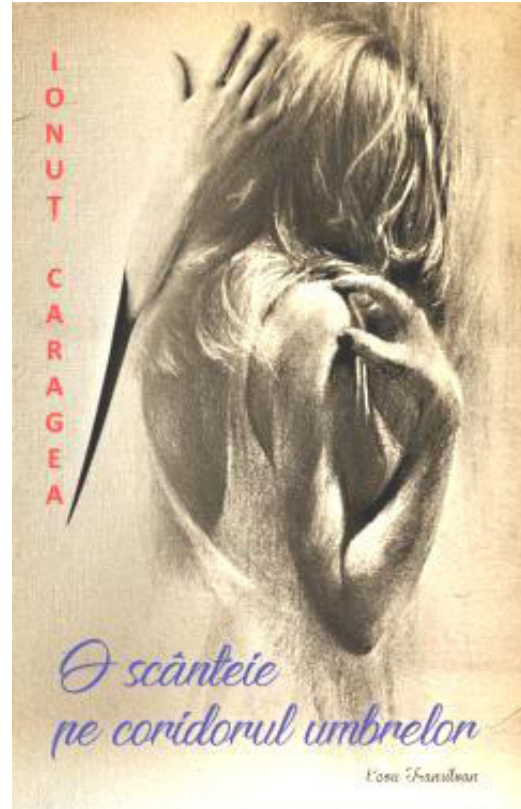
și sper c-o să petrecem de-a pururi
fericirea,
din șoapte și săruturi mereu ea va-nflori,
și-o să te mirui tandru și-agale cu privirea,
scăldată-n curcubeie și lacrimi albastrii.

Nu sunt singur

nu sunt singur, am o umbră fugărindu-mi
zilnic pasul,
am și-un tunet rupt din ceruri când îmi
obosește glasul,
am și Soarele și Luna, am și bolta înstelată,
am și-o poză cu o fată cu rochița dantelată.

nu sunt singur, am oglinda încruntată
riduri-riduri,
am speranțe-n depărtare, am și ziduri
după ziduri,
am și-o muză ce mă doare printre vise fără
număr,
am și stropii grei de ploaie picurându-mă
pe umăr.

nu sunt singur, am credința și mă rog la
sfânta cruce,
am și vise colorate, am și lacrimi caduce,
am și-o inimă ce bate, bate-ntruna ca o
toacă,
am și-un înger și un demon îndemnându-
mă la joacă.

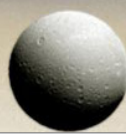
nu sunt singur, am un suflet rătăcit printre
cuvinte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă
morții din morminte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă valul
când se sparge,
nu sunt singur într-o mare scufundare de
catarge.

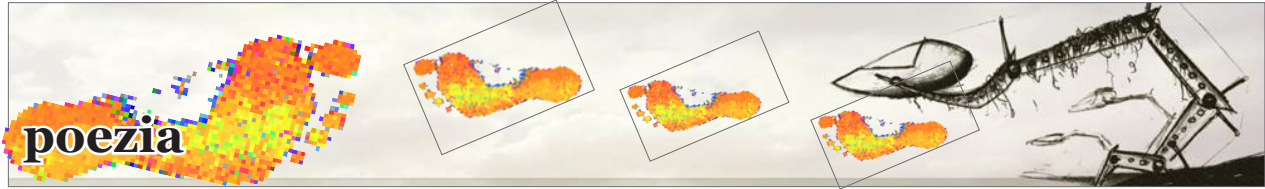
O patrie și un mormânt

trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legământ;
printre ventricule și atrii
îmi curge-același sânge sfânt.

trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc și în această carte,
de-atâtea versuri răstignit.

trăiesc aceeași melodramă
prin vise și prin alte vieți,
ca plânsul dorului de mamă,
ca roua unei dimineți.

trăiesc cu ochii și cu gândul
la ce a fost și ce va fi;
trăiesc, când se termină rândul,
pe firul unei agonii.

trăiesc blestemu-nstrăinării
urmat de-același aprig dor;
necunoscut sau dat uitării,
pe care limbă vreți să mor?

Micul arhitect

Construiesc paradisul, sunt un mic
arhitect,
Tot ce-i bun, tot ce-i nobil, tot ce este
corect,
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei,
Construiesc paradisul pentru oameni și
zei.

Construiesc paradisul, zi de zi, rând cu
rând,
Tot ce văd, tot ce aflu, tot ce-mi trece prin
gând,
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei,
Construiesc paradisul pentru oameni și

zei.

Construiesc paradisul, paradisul pierdut,
Tot ce vreau, tot ce-mi place, tot ce am de
făcut,
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei,
Construiesc paradisul pentru oamenii mei!

Nunta de argint

mă întâlnesc prin vise cu fostele iubite
și le întreb adesea: de ce m-ați părăsit?
și îmi răspund mirate, cu genele lipite:
noi suntem tot aicea, tu însă ai murit...

ce viață este asta, ca vântul și morișca?
de ce îi spunem viață, când nu știm ce e
după?

de ce iubirea noastră se joacă-ntruna rișca
și când suntem pe-aproape, pământul o
astupă?

mă întâlnesc prin vise cu fostele amante
și ele mă întreabă... și nu vreau să le mint;
de la atâtea gânduri și gesturi dezarmante,
voi celebra cu crucea - o nuntă de argint.

